

Cuprins

Partea întâi.....	9
Partea a doua	25
Partea a treia.....	77
Partea a patra	163
Partea a cincea	217

Dora PAVEL

Fiction-Ltd

Bastian

roman

POLIROM

2020

Iar cînd se trezește din nou, e doar semiîntuneric, o lumină pală strecurată pe sub un geam de parter, e doar aer cleios, cu miasme de mucegai și praf de cărămidă, de saltea umedă și legume expirate, și e cineva care stă aplecat deasupra ei și pare să-i vorbească, și sînt cîrpele cu care e ștearsă, înmuiate în apa din borcanele cu acuarele de pe pardoseală, al căror mănunchi de pensule fusese aruncat, și e lavița cu micul așternut cauciucat de sub șezutul ei, o mușama smulsă de pe o măsuță, și e micul bec care luminează slab, și-atunci, un depozit, gîndește tînăra Linda, un depozit, pare că și-l amintește, deși nu intrase de multe ori acolo, și-acum îl presupune după degetele celui care o mîngîie și o pălmuește alternativ, în reprizele ei de conștientă și inconștientă, și Linda le recunoaște, sînt degetele lui August Carp, socrul ei, degete bătucite, lustruite ireversibil de bagheta profesională de dirijor, și-i recunoaște glasul răgușit, de capelmaistru, cîtă vreme omul îi vorbește fără oprire și-o îndeamnă să strige, dar în durerea cumplită, a facerii, care-i încinge mijlocul și-i arde pîntecele, ea nu scoate nici un vaiet, și doar zgîrie peretele din stînga ei, și doar simte cum i se umplu unghiile de praful de ciment transpirat, fiindcă doar exercițiul ăsta, repetat, îi aduce o mică alinare, cum alinare îi aduce și atenția concentrată spre zecile de pînze și de lucrări grafice, lipite direct pe zidurile camerei sau agățate cu cîrlige pe sîrmele suspendate care traversează interiorul, și spre mulțimea de rame

din lemn clădite, încălecate prin colțuri, lângă borcane și ulcioare de toate dimensiunile, din care pensule de cele mai neverosimile dimensiuni se desfac în evantai.

Se întreabă cum de-ajunsesese acolo, și-n acele fracțiuni de secundă în care e conștientă își spune, da, uite cine-i lângă mine, și revede acea dimineață în care își admirase socrul echipat pentru un concert de fanfară militară în Piața Libertății, pentru care fusese programat oficial, de urgență, în aceea zi, concert care nu mai putuse avea loc sub presiunea demonstrațiilor, și înțelege de unde răsărise mâna care o târîse din piață pe trotuar și o cărase apoi pînă aici, în fosta galerie de artă a soției lui August Carp, Lora (născută Ciser), pe care Linda n-apucase s-o cunoască. Rămas văduv, August păstrase cele două încăperi, pe atunci încă pline cu lucrușoarele și cu ustensilele răposatei soții, încăperi lăsate ulterior în paragină.

Locuința Lorei, își amintește Linda. Cu tot ce știa despre regretata sa soacră. Erijată într-un soi de agent cultural, înaintea căsătoriei, Lora Ciser se ocupa cu plasarea produselor adevăraților „maestri”, care îi frecventau galeria. Tînăra Lora avea ea însăși veleități artistice, aciuîndu-se cel mai ades pe bordurile parcurilor sau pe lespezile unor statui, încropind portrete și peisaje, fie cu tuș sau cărbune pe hîrtii și pe cartoane recuperate, fie cu resturi de coloranți și vopsele, pe materiale textile improvizate, culese de pe unde apuca. Un mod de viață

excentric, cum era perceput de vecini, un trai suficient, de pe o zi pe alta, scutit însă de stresul oricărei rigori sau morale, un trai la bunul său plac, nedisturbat decît poate de lectură sau pur și simplu de răsfațul în melancolie, în durere sau meditație, provocate, toate, de boala sau chiar moartea vreunuia din cercul său, nicidecum din cel al rudelor (părinții îi plecaseră în Israel), cărora le-a pierdut și urma, și amintirea, fiindcă așa a vrut ea, să le piardă.

...Cu asta se consolează acum Linda, nora lui August Carp, bărbatul care-i stă cînd la căpătîi, cînd la picioare, palpîndu-i pîntecele cu o apăsare pe cît de sigură pe-atît de panicată, și-atît apucă ea să mai vadă, înainte de a-și pierde cunoștința, propria burtă umflată, de gravidă, încovoindu-se într-o parte și resorbindu-se în cealaltă, odată cu expulzia fătului, pe care-l și zărește o fracțiune de secundă în palmele mamoșului său de ocazie, fără să-l mai și audă.

Se mișcă agitată, își revine, se simte captivă, aude sirena, e într-o salvare, pe o targă, vede conturul nou-născutului într-o păturică în brațele unui bărbat necunoscut de lîngă ea, vede halatul lui alb îmbibat de sînge cît e scoasă la aer și purtată în mare grabă pe targă spre un pat de spital, printre oameni înarmați la poartă, traversează o curte, pătrunde pe culoarele pătate de noroi, e dusă înspre sala de operații, vede sanitari alergînd cu fețele livide,

extenuate și înspăimântate printre alți inși în uniformă, aude zbierete și amenințări și contradicții ale celor din urmă cu personalul medical, nu scapă nici ea controlului, așa cum e, cotrobăită pe sub haine, pe pîntecele încă umflat, de degetele aspre și reci ale unei uniforme, căreia pacienta îi adu-mecă sudoarea metalizată și-i vede privirea de animal speriat cînd omul îi atinge pielea înșingera-tă, nu, nu de la gloanțe, cum precizează cineva din apropiere, femeia abia a născut, lăsați-ne s-o ajutăm, e-o urgență, și-atît mai vede tînăra înainte de-a se închide o ușă în urma ei, sanitarul din dubă dispărînd pe un alt culoar cu pruncul ei în brațe. E întinsă în sfîrșit pe o masă, luminile o orbesc, simte din nou palme, acum însă înmănușate, presîndu-i pîntecele, apăsate, prea apăsate, de sus în jos, în timp ce i se strigă, respiră, împinge, expiră, împinge lung, luuuung, îndemnuri severe, pe care tînăra le știa de mult, din exerciții probate de-atîtea ori înainte, dar care acum nu mai erau valabile, nu-și mai aveau rostul, doar își văzuse pruncul născut, învelit, hai, respiră, urlă iarăși medicul, împinge tare, *mai ai unul*, femeia aude vorbele, dar nu le pricepe, o asistentă îi imobilizează brațele cît medicul îi apasă iarăși pîntecele, nimic nu mai e sub control, cuvîntul „împinge” își pierduse și el sensul, totul însă pînă într-un final, în care împinsul și respirația i se ordonează singure, pînă tînăra își percepe trupul hotărînd fără voia ei, în afara ei, și un mușchi de care n-avusese cunoștință îi văturește

abdomenul și i-l presează ca o talpă monstruoasă de sus în jos, și răsufare nu mai are, doar o expirație prelungă, de neoprit, și tocmai în clipa în care e pe punctul de-a ceda și poate de-a se sufoca, simte țișnind din ea acel nou corp străin, alunecos și rozaliu și longilin ca un pește, plescăind și năvălind cu forța trupului său, mult prea imprudent și lacom de viață, un corp viu prelingându-se de bunăvoie afară, eliberându-i ei răsufarea și redând inimii ei ritmul firesc, golind-o parcă de tot ce-avea pe dinăuntru, măruntaie și stomac și mațe, căscînd o depresiune diformă în pielea ei acum flască, încrețită și membranoasă, după nașterea celor doi, creînd un dezechilibru cu ceea ce-i mai rămăsese de la mijloc în sus, toracele, singurul în putere s-o rețină, să n-o lase să se prelingă ea însăși cu totul de pe masă direct în cuva de la picioare, în care plutesc la un loc resturi organice, limfă și sînge, cheaguri mucilaginoase și multe alte lichide tulburi, dubioase, purpurii, de parcă întreg acel conținut fluid și aseptice ar fi fost veșmintele vietății străinii, cu totul neașteptată, ieșită acum din ea, recuperată însă din zbor cu atîta precizie de cele două mânuși medicale, în timp ce durerile din pîntec au dispărut și-atît de ușoară nu s-a simțit niciodată.

Țipătul fătului după naștere, al celui de-al doilea făt, ecoul care i se pierde în vuietul de pe culoar, de la manifestanții la grămadă, unii întinși pe gresie, cu răni ușoare, de cînd fugiseră călcîndu-se în picioare de groaza soldaților înarmați, cei mai

mulți însă cu atacuri de panică din osteneala care-i năruise sub aceeași frică și le paralizase buzele, tălpile și palmele, cu toții ghemuiți acolo, pe lângă pereți, neîndrăznind să-și ridice ochii când soldații le înalță bărbia forțat, cu arma proptită sub ea, din fericire negăsind ce căutau sau poate doar prefăcându-se că nu găsesc, și-ntre toți, el singur, nou-născutul înfășat din brațele moașei, trecând timid, dar ocrotit și fără griji, bițându-și capul de la stînga la dreapta și-napoi, cu ochii lipiți, uneori ambiționați într-un efort penibil de a-i deschide, când pupila îi glisează sus, în fundul orbitei, lăsînd la vedere doar albul nefuncțional, imun pe moment la frumusețile și abjecțiile lumii ăsteia, încercînd cu acel bițit perpetuu, ca al unei drone novice și stinghere, să culeagă și el ceva-ceva din mediul în care tocmai fusese deversat dintr-o eroare, nedorit și neprogramat de nimeni, un mic cheag, acolo, și el, doar atît. Un al doilea cheag, expediat în univers cu o formă totuși conturată, aducînd a om, cu miros de om, cu ritm sinusal și tranzit sangvin umane, cu craniu și cartilaje și oase moi ca ale pisoilor nou-născuți, complet nevăzători și zevzeci. Un apendice, doar atît, un apendice al altui trup, răsărit acela cu puțin înaintea lui, dar dorit acela, așteptat și falnic, motivat și mai bine articulat, cu siguranță, decît marioneta care era el, doar copia, doar dublul care era el, doar subalternul anemic al celuilalt destin, al Primului Născut.